

Otvoreno pismo splitskom gradskom vrhovniku Kerumu

Пише: Vladislav B. Sotirović
недеља, 30 септембар 2012 13:09

25. 09. 2012. g., Europa



Željko Kerum

Gradski vrhovnik grada Spljeta

Obala kneza Branimira 17

Spljet/Spoletto/Split

Dalmacija/Dalmazia

Tel: 310-252; 310-253

Fax: 021/310-254

E-pošta: zeljko.kerum@split.hr

Štovani vrhovniče grada Spljeta,

Пише: Vladislav B. Sotirović
недеља, 30 септембар 2012 13:09

Obraćam vam se ovim otvorenim i javnim pismom povodom vašeg nedavno (i ne po prvi put) isto tako otvorenog i javnog tvrđenja hrvatskom pučanstvu da Srbi nikada nisu ništa dobroga donjeli Hrvatima. Ovo pismo vam pišem latiničnim pismenima i u regionalnom dijalektu kako biste ga bez izgovora i vi i vaši hrvatski pučani mogli pročitati i u potpunosti razumijeti. Pismo vam je inače poslato kako na vašu elektronsku adresu tako i na poštansku (obe gore navedene), ali s obzirom da nisam siguran da ste ga dobili (jer mi prijem niste potvrdili) obraćam vam se ovog puta na ovaj način sa nadom da ćete se kako-tako sa sadržajem pisma upoznati, a možda ga čak i javno objaviti na portalu vaše gradske uprave Spljeta.

Ovom prilikom bih vam ukazao na osnovne povijesne činjenice iz povijesnice srpsko-hrvatskih odnosa u namijeri da se razbiju vaše zablude o Srbima u današnjoj AVNOJ-evskoj Hrvatskoj, a iz kojih se jasno vidi da su upravo Srbi bili ti koji su u povijesti nekoliko puta spasavali Hrvate od nacionalne propasti i time ih vječno zadužili (kako su se Srbima Hrvati odužili nažalost poznato je iz opće novije povijesnice 20-og stoljeća):



1. U ranom srednjem vijeku godine 822. poglavnik tzv. “Panonske Hrvatske” (u stvari panonskih Južnih Slavena koje je u ovom slučaju hrvatska historiografija kroatizirala) je nakon uništenja svoje države od strane armade Karla Velikog našao utočište kod Srba u Bosni (tj. “Dalmaciji” kako stoji u povijesnom vrelu) i tako spasao sebi život. Ovo je inače prvo zabilježeno spasavanje Hrvata, ili pak nekog od hrvatskih poglavnika, od strane Srba.

2. Hrvati uporno pričaju o tome kako je “hrvatski” (faktički hrvaćanski) kralj Tomislav prihvatio Srbe iz Raške. To je istina, ali je istina i da je to učinio jer je bio iz srpsko-hrvatskog braka, tj. mati mu je bila Srbinja. Međutim, ova historična istina se dosljedno i uporno prećutkuje od strane starčevićansko-tuđmanološke kroatistike.

3. Međutim, da se vratimo na prvu već spomenutu točku, Hrvati (izvorno čakavci i samo čakavci) nikada ne pričaju o svojoj nacionalnoj sramoti kada je dalmatinski knez Borna izdao svog panonskog “Hrvata” Ljudevita Posavskog sto godina prije egzodusa Srba iz Raške (pod pritiskom slaveniziranih mongolskih Bugara). Ajnhard, franački ljetopisac iz tog vremena, ljepo, jasno i glasno (kaj bi rekel “naš” narod “crno na bijelo”) piše da su u ustanku Ljudevita

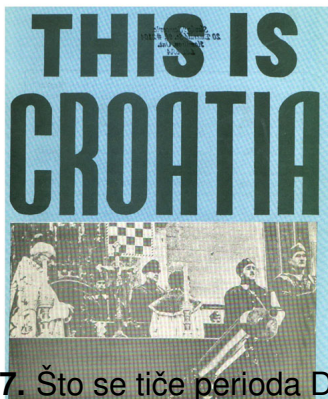
Posavskog učestvovali i Srbi, pa ga čak i sklonili od potere pred franačkim oklopnicima. Dakle, dalmatinski Hrvati (čakavci) su izdali panonske "Hrvate" (nečakavce), a Srbi (štokavci) su im pomogli.

4. Austrija je pozvala Srbe iz Otomanskog Carstva da nasele opustele hrvatske predijele, tj. oblasti bivše srednjovekovne Hrvatske, jer su Hrvati pobjegli pred Turcima i 80 godina su Slavonija i Krajina bile puste pokrajne. Dakle, "herojstvo" hrvatske nacije se pred Turcima svodilo na opću bežaniju ("Za Dom (ne)spremni") u pravcu Agrama i Kranjske, a upravo su Srbi bili ti koji su došli i branili one hrvatske kmetove (hrvatski veleposjednici su bili "Za dom (ne)spremni") koji nisu znali ni što je puška, a kamoli kako se treba Hrvatska braniti. Kasnije su mnogi Srbi (posebno za vreme Marije Terezije) prekrštavani u katolike i danas su to najgori, a nisu svjesni da su podrijetlom čisti Srbi pravoslavci. Ukratko, da nije bilo upravo i eto baš Srba da se nasele kao vojnici na prostorima Vojne Krajine od Hrvatske bi sve do danas ostalo samo ono što je i bilo nakon Krbavske bitke 1493. g. a to su "Ostaci ostataka" (*Reliquiae reliquiarum*) od nekih 3000 "odžaka" (tj. domaćinstava). Hrvatska bi i sada bila kao što je i bila u geopolitičkom smislu samo do horizonta koji se mogao vidjeti sa zvonika gradske katedrale u Agramu. Ali, na poziv "Kralja Hrvatske" koji je u isto vrijeme bio i Kralj Mađarske i Car Austrije, dođoše Srbi (jer nisu htjeli ni Kinezi, ni Japanci ni Eskimi) i odbraniše i povратиše (u "Velikom Bečkom ratu" 1683–1699. g.) granice povijesne Hrvatske – mada sami Hrvati to nikako nijesu zaslužili.

5. Hrvatska ne bi uopće ni postojala da Srbi na kraju Prvog svjetskog rata nisu pružili ruku pomirenja svojim sopstvenim krvnicima koji su im objavili rat, okupirali im zemlju i izvršili genocid kako sa lijeve tako i sa desne obale rijeke Drine. Ono što su Srbi uradili u jesen 1918. g. vjerovatno ne bi uradio nijedan drugi narod na svijetu: umjesto da puste Italijane da okupiraju svoje sopstvene povijesne zemlje u Dalmaciji, umjesto da anektiraju srbsku Krajinu, Slavoniju i Hercegovinu kao vid ratne odštete, Srbi prihvataju Jugoslaviju koja je proglašena upravo u Agramu 23.11.1918. g. i tako – ne samo što Hrvatima opraštaju genocidne grijehe iz Prvog svjetskog rata – već ih prevode na stranu pobjednika. Nezaboravite da je od saveznika Kraljevina Srbija 1915. g. dobijala granicu Virovitica-Karlovac-Karlobag ali ju je, na svoju sopstvenu štetu i iz gluposti, odbacila radi bratstva sa Hrvatima i Slovencima. Da su Srbi tada (1915. g.) prihvatili tu ponuđenu liniju i da nisu išli na poziv i molbu Agrama u oslobađanje rimokatoličke "braće" s lijeve strane Drine (u jesen 1918. g.), Srbija bi imala puno više Srba i ostvarenu ujedinjenu nacionalnu državu.

6. U novoj zajedničkoj jugoslavenskoj državi upravo su bili Hrvati povlašćeni narod koji je imao moć finansijske eksploatacije ostataka države preko "Prve hrvatske štedionice" (čiji natpis i dan danas stoji na zgradi te štedionice u Knez Mihailovoj ulici u Beogradu) i jedini narod koji je dobio tu veliku privilegiju da ima svoju sopstvenu "ujedinjenu" nacionalnu državu u Jugoslaviji što je u stvari i bila tzv. "Banovina Hrvatska" iz kolovoza 1938. g., ali u okviru koje su etnički Srbi

sačinjavali dobru polovicu pučanstva. Ovako veliku privilegiju datu Hrvatima, koja se ogromnim dijelom zasnivala na krađi tuđeg etnogeografskog prostora, Srbi u okviru te iste Jugoslavije nisu imali već su do kraja postojanja ove države (proglašene u Agramu, a ne u Beogradu 1918. g.) ostali razjedinjeni u nekoliko banovina.



7. Što se tiče perioda Drugog svjetskog rata (kao najmračnijeg dijela srbsko-hrvatske povijesnice), većina Hrvata je bila u domobranima i ustašama, a tek od druge polovice 1943. g. ulaze u komunističku tzv. NOVJ kada je svima bilo jasno tko će izgubiti, a tko će dobiti rat. Jasno je da je prevođenje hrvatskih koljača na pobijedničku stranu imalo za cilj verifikaciju hrvatskoga “Magnum crimena” nad Srbima koji je po načinu izživljavanja nad (srbskim) žrtvama ostao još uvijek do dana današnjega nezabilježen u svijetskoj povijesnici (možete pogledati moj portal MAGNUM CRIMEN: <http://bogihrvati.webs.com>). Može se u povijesnom smislu konstatirati da hrvatske radnje datiraju najmanje od prve polovice 17-og stoljeća, tj. od vremena Tridesetogodišnje vojne (1618–1648. g.), kada je čitava Europa molila Gospoda sloganom – “Sačuvaj nas Bože kuge i Hrvata!”. Srbi iz Hrvatske digli su “antifašistički” (tj. antikoljačko-ustaški) ustanak u Srbu, što im se ne priznaje od strane hrvatsko-komunističke historiografije danas, nego se uzima osnivanje tzv. “Sisačkog partizanskog odreda”, što nema nikakve veze s ustankom. Taj odred je mogao da bude osnovan i prije rata, pa bi po tome po hrvatsko-komunističkoj terminologiji “Hrvati” (ali u suštini srbsko pučanstvo sa prostora Hrvatske) digli ustanak u predratnom periodu.

8. Na samom koncu Drugog svjetskog rata su upravo Srbi, kao većinski borci u Brozovim komunističkim postrojbama pod firmom “Jugoslavenske Vojske” a pod vrhovništvom Hrvata, Slovenaca i drugih ne-Srba zauzeli od Italije čitav poluotok Istru, Rijeku (Fiume), Zadar (Zarra) i ostatak sjeverne Dalmacije (Dalmazia), tj. teritorije koje su na pravdi Boga bile prije rata, i trebalo da ostanu i nakon rata, u sastavu Italije, ali su se našle nakon 1945. u ukvirima Velike Brozove Hrvatske gde su i danas i to, kao što napomenuh, prije svega zahvaljujući Srbima. Drugim riječima, da ne beše Srba nakon Krbavske bitke 1493. g. pa sve do danas, vrlo je vjerovatno da se na karti Europe ne bi mogla pročitati nikakva “Hrvatska”.

Na kraju bih vas takođe podsjetio i na dvije “osobno-nacionalne” karakteristike:

· Jezik kojim ste iznjeli svoje tvrdnje protivu srbskoga naroda je upravo srbski narodni govor koji je za Srbe i samo za Srbe standardizovao Vuk Stefanović Karadžić 1814. g. i 1818. g. Hrvati su taj jezik preko Njemca Ljudevita Gaja “posudili” (u balkanskoj terminologiji – ukrali) od Srba i kasnije ga preimenovali u tzv. “hrvatski književni jezik u javnoj uporabi” iz već danas nam poznatih političko-teritorijalnih razloga. O toj “pozajmici” (tj. krađi) govori (tj. priznaje) i sam Ljudevit Gaj koji kaže u svom članku “Čije je kolo?”, *Danica ilirska*, № 31, Zagreb, 1. kolovoz 1846: “Ta n.p. sav svet znade i priznaje, da smo mi (hrvatski ilirci – primijedba V.B.S.) književnost ilirsku podigli i uveli; nu nama ni izdaleka nije na um palo ikada tvàrditi, da to nije sèrbski već ilirski jezik; pače ponosimo se i hvalimo Bogu Velikom, što mi Hervati s bratjom Sèrbljima sada jedan knjizevni jezik imamo”.

· Nogometna (tj. bolje rečeno „stopalošutna“) udruga „Hajduk“ iz Spljeta je osnovana godine 1911. kao srbski klub od strane spljetskoga Srbina koji je „balun“ donia u Spljet iz Švicarske gdi je študira. Udruga je originalno imala dresove u bojama srbske nacionalne trobojnice (jer je i osnovana kao nacionalno srbsko sportsko društvo) koji su kasnije iz politikantsko-nacionalističkih razloga preinačeni u „bile“ dresove kako bi se zabašurilo srbsko podrijetlo stopalošutne udruge „Hajduk“. Inače, samo da vas podsjetim, sam naziv ove balunske udruge ima čisto srbski (ali nikako hrvatski) etnonim jer se tradicija hajdučije nikada nije vezivala za Hrvate već isključivo i samo za Srbe. Stoga vam predlažem da u ime povijesno-nacionalne istine pred Gospodom pokrenete inicijativu na Poljudu da se oficijalni naslov dotične stopalošutne spljetske udruge preimenuje u „Srbski Hajduk“ (ča se mene osobno tiče može se preimenovat i u „Srbo-četničku stopalošutnu udrugu - Hajduk“ – iliti SČSU Hajduk).

S nadom da ćete kako-tako konačno uspijeti pročitat ovo pismo, primite srdačne pozdrave iz Europe,

Vladislav B. Sotirović